

Sygn. akt X Kz 152/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2013r.

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Zakrzewska

Sędziowie: SO Małgorzata Beata Janicz, SO Grażyna Puchalska-spr

Protokolant: sekretarz sądowy Łukasz Biernacki

przy udziale Prokuratora

po rozpoznaniu w sprawie B. P.

oskarżonej o czyn z art. 267§ 3 i 4kk

zażaleń wniesionych przez prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

na postanowienie Sądu Rejonowego dla W. w W. z dnia 27 listopada 2012 roku

w przedmiocie umorzenia postępowania

na podstawie art. 437 § 1 kpk

postanawia

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu dla W. w W. do ponownego rozpoznania

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy dla W. w W. umorzył, na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k., postępowanie karne przeciwko B. P. z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu, obciążając kosztami postępowania Skarb Państwa.

Powyższe postanowienie zaskarżył w całości pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, który na podstawie art. 427 § 1 i 2 oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.: art. 7 k.p.k. w zw. art. 4 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegającej na ocenie dowodów bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez nieuzasadnione danie wiary wyłącznie wyjaśnieniom B. P. i nieuzasadnione pominięcie pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego;

II. obrazę przepisów prawa materialnego, tj.: art. 1 § 2 k.k. oraz art. 115 § 2 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że zarzucany oskarżonej B. P. czyn cechuje się znikomym stopniem społecznej szkodliwości, podczas gdy analiza obiektywnych i subiektywnych aspektów czynu oskarżonej prowadzi do wniosku, iż ocena taka jest całkowicie nieuzasadniona.

Na podstawie art. 427 § 1 i 437 § 2 k.p.k. pełnomocnik wniósł o uchylenie przedmiotowego postanowienia i przekazanie do ponownego rozpoznania.

Zażalenie złożył także prokurator Prokuratury Rejonowej W.

Który na podstawie art. 337 § 2 k.p.k. zaskarżył powyższe postanowienie w całości na niekorzyść oskarżonej B. P..

II Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i 438 pkt 3 k.p.k. orzeczeniu temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który to błąd miał istotne znaczenie przy wydawaniu skarżonego postanowienia, poprzez przyjęcie, iż w przedmiotowej sprawie zaistniała negatywna przesłanka procesowa w postaci znikomej społecznej szkodliwości czynu, skutkująca koniecznością umorzenia postępowania karnego, podczas gdy analiza akt postępowania wskazuje, że rodzaj i charakter naruszonego dobra, sposób i okoliczności popełnienia czynu, jak również postać zamiaru i motywacja działania oskarżonej dają podstawy by uznać, iż popełniony przez nią czyn jest społecznie szkodliwy w stopniu wyższym niż znikomy. Reasumując oskarżyciel na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i ponowne skierowanie sprawy do merytorycznego rozpoznania przez Sąd właściwy, tj. Sąd Rejonowy dla W.V Wydział Karny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Oba wniesione zażalenia są zasadne.

Rację należy przyznać skarżącym, że konstatacja sądu I instancji o znikomym społecznym stopniu społecznej szkodliwości czynu jest przedwczesna, a dokonane przez sąd I instancji ustalenia faktyczne - dowolne.

Jakkolwiek nie jest pozbawioną sensu konstatacja Sądu Rejonowego nakazująca dokonanie oceny zachowania oskarżonej przez pryzmat stosunków rodzinnych łączących strony postępowania, w szczególności toczącego się uprzednio postępowania rozwodowego na potrzeby którego oskarżona gromadziła nagrania, to jednak powyższe nie uprawnia do kategoriernego stwierdzenia braku karygodności zarzucanego jej czynu.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości przestępstwa, odnieść należy się kompleksowo do kryteriów określonych w art. 115 § 2 k.k., a tego sąd I instancji nie uczynił. W ocenie sądu odwoławczego, nie było to zresztą możliwe bez przeprowadzenia postępowania dowodowego.

Stwierdzić przede wszystkim należy, że w świetle rozważań przedstawionych głównie przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego sporna jest motywacja oskarżonej. Sąd Rejonowy bezkrytycznie przyjął, że działanie B. P. ukierunkowane było na chęć ratowania rodziny i małżeństwa, tymczasem co podkreślił pełnomocnik, to ona złożyła pozew o rozwiązanie małżeństwa z orzeczeniem o wyłącznej winie oskarżyciela posiłkowego przy czym co istotne w powództwie tym wniosła także o zasądzenie na jej rzecz świadczeni alimentacyjnego. Nie jest zatem wykluczone, że w rzeczywistości celem działania oskarżonej było zgromadzenie dowodów mających obciążyć winą za rozpad związku małżeńskiego wyłącznie G. P. co jednocześnie otworzyłoby jej drogę do żądania świadczenia o którym mowa w art. 60§2 kro.

Z powyższych względów, Sąd Okręgowy uwzględnił zażalenia i uchylił zaskarżone postanowienie. Rozpoznanie sprawy powinno nastąpić na rozprawie, zaś Sąd Rejonowy, oceniając zachowanie oskarżonej winien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności zdarzenia i w sposób obiektywny, zgodnie z treścią art. 115 § 2 kk, określić stopień społecznej szkodliwości czynu.